

کودک مانده ام - بی هیچ شرم

محمد ایل بیگی

به : نازنین ترین گسم ، به این ◀

خوشا

خوشا

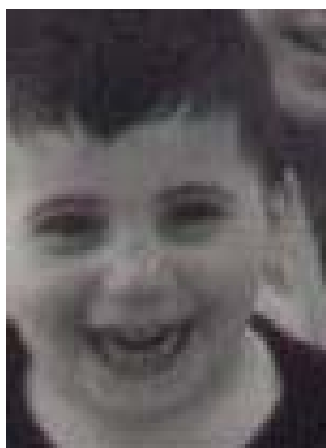
و

خوشا که هنوز کودکم

و از « انسان » بدورم .

خوشا

خوشا

و خوشا که چون پسرکم - « اندیشه » ◀

(که مهربان ترین و پاک ترین ست)

« عقب افتاده » ای هستم

که جهان را

و

انسان را هنوز

دوست داشتنی می یابم !

خوشا

خوشا

و

خوشا که همسری دارم

- که باشانه های به پهنا و بلندای کوه دماوندش - ،

تمام زندگی را

به من و پسرکم

کوهانه زنانه

- و بی دریغ -

می دهد و

چنان شیرانه زنی ست

که در مقابلش هیچم

۵ شهریور ۸۳ / ۲۶ اوت ۰۴

.